

ναι ἔδω, καὶ εἶναι κασκαρίκα αὐτοῦ. Ἄχ λειποθυμῶ. Ἄ Θεέ μου πῶς νὰ φύγω; ποῦ νὰ πάγω; ποῦ νὰ κρυφθῶ; (*Ἐμφανίζεται ὁ κύριος Ἰορδάνης Θεοφυλάκτου κρατῶν εἰς χεῖρας ῥόπαλον, καὶ κυρηγᾷ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὅτε πίπτει ἡ ἀν.λαία*).

ΘΩΜΑΣ Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Οἰαδήποτε καὶ ἂν εἴνε ἡ πραγματικὴ αἰτία τῶν φθορῶν φαινομένων τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν σεισμῶν, — εἴτε δηλ. αἰτία τούτων εἴνε αἱ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, κατὰ τινὰς, παραγόμεναι ἠλεκτρικαὶ θύελλαι (ὅπερ ὁλως ὑποθετικόν), εἴτε χημικαὶ δράσεις, συμβαίνουσιν ὑπὸ τὸ ἔδαφος (ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἑκτασίν τῶν δονήσεων καὶ ἄλλα τινα), εἴτε εἴνε οὔτοι πρόδρομοι τῶν ἡφαιστειακῶν ἐκρήξεων (οἱ τοπικοί), ὀφειλόμενοι εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν ἡφαιστειακῶν ἐκρήξεων αἰτίαν, τὴν γηγενῆ δηλ. θερμότητα, εἴτε προέρχονται ἐμμέσως ἐκ ταύτης (αἱ ἐν εἶδει ἐκρήξεως σφοδραὶ σεισμικαὶ δονήσεις) διὰ τῆς, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν γεωολόγων, ἀκαριαίας ἐξαιρώσεως τοῦ θαλασσοῦ ἢ τοῦ διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς βραδέως εἰσδύοντος μέχρι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν τοῦτον ρευστῆς λάδας (τεττακίας ὕλης) ὕδατος, εἴτε, κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων, προέρχονται ἐξ ἀερίων ἢ ἀτμῶν, ἀναπτυσσομένων ἐξ αὐτῆς τῆς λάδας, συναθροισζομένων ἐντὸς ὑπογείων κοιλοτήτων, πυκνουμένων καὶ ὁλῶν ἐν μείζονα τάσιν κτωμένων, πιεζόντων δέ, καὶ ἐπομένως δονούντων, τὰ ὑπερκείμενα στρώματα τοῦ γήινου φλοιοῦ, εἴτε προέρχονται οὔτοι, κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων, ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ ἔδαφος καταπτώσεως τῶν θόλων τῶν ἐν τῷ βάθει (διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ὕδατος διαλύσεως τοῦ γήινου καὶ ἄλλων διαλυτῶν ἐν ὕδατι οὐσιῶν) σχηματιζομένων ὑπογείων κοιλοτήτων, ἥς ἀποτελέσματα εἴνε ἡ καθίζησις τῶν ἀμέσως τῶν κοιλοτήτων τούτων ὑπερκειμένων στρωμάτων τοῦ γήινου φλοιοῦ, καὶ ἐπομένως ἡ δόνησις τῶν ἀνωτέρων, εἴτε, κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων, εἴνε οὔτοι ἀποτελέσματα παλιρροϊῶν τοῦ ρευστοῦ κεντρικοῦ πυρῆνος, προκυπτουσῶν ἐκ τῆς ἑλξεως τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἡλίου, καὶ ἐπομένως ὑποκειμένων εἰς οὓς νόμους ὡς αἱ παλίρροια τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης (ὅπερ δὲν ἀπεδείχθη εἰσέτι στατιστικῶς, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν σημειωθέντων σεισμῶν κατὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς συνόδους δὲν εἴνε ἐπαισθητῶς μείζων τοῦ τῶν σημειωθέντων κατὰ τοὺς τετραγωνισμοῦς), εἴτε τέλος προέρχονται οὔτοι ἐκ κινήσεων αὐτοῦ τοῦ γήινου φλοιοῦ, κινήσεων προκυπτουσῶν ἐκ τῆς βραδείας καὶ διηνεκοῦς συστολῆς τοῦ γήινου κεντρικοῦ πυρῆνος, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὴν διὰ τῆς ἀκτινοβολίας κατάψυξιν τῆς γῆς τῆς σφαίρας, — τὸ ἀναντίρρητον γεγονὸς εἴνε ὅτι οὐδεμία ἄλλη καταστροφὴ ἢ θεομηνία δύναται νὰ συγκριθῇ, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν ἀποτελεσμάτων, πρὸς τὰ φαινόμενα ταῦτα.

Καὶ εἴνε μὲν ἀληθές ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα δεινὰ μαστίζοντα τὸν ἄνθρωπον, δεινὰ τείνοντα εἰς τὴν ἐξόντωσιν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν τῶν δεινῶν τούτων παρίσταται τοσοῦτον ἄμεσον καὶ στιγμιαίον, ὡς οἱ σεισμοί, οὐδὲν τούτων ἐκμηδενίζει σχεδὸν ἀκαριαίως τὸ κέντρον τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιδράσεως, τὸ θάρρος, ὅσον τὰ ὀλέθρια ταῦτα φαινόμενα. Τοῦτο δὲ ἀπὸ φυσικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἀπόψεως ἐξεταζόμενον εἴνε εὐεχύνητον· διότι, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἄλλων δεινῶν, ἡ βᾶσις τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας ὑψίσταται, βᾶσις δὲ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας εἴνε τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ στηριζόμενος ὁ ἄνθρωπος ἀναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα τῆς ἀντιδράσεως, εἰς τοὺς σεισμοὺς δὲ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἔδαφος εἴνε τὸ ἀντιτασσόμενον εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, ἡ δὲ ἐντεῦθεν ἀντίληψις τῆς μηδαμινότητος τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως ἐπιφέρει, ὡς φυσικὴν συνέπειαν, τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τὴν ἐκμηδένισιν. Ὅρθῶς λοιπόν, οἱ μὲν ἀρχαῖοι Ἕλληνας παρέστησαν τοῦτο, μυθολογοῦντες τὸν Ἡρακλέα διαμελίσαντα τὸν γίγαντα Ἀνταῖον μετέωρον (ὡς ἀναλαμβάνοντα δυνάμεις ἅμα τῇ μετὰ τοῦ ἐδάφους ἐπαφῇ), ἡ δὲ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἐσχάτως ὁμιλῶν ἐν Ζακύνθῳ περὶ τῶν ἐκ τῆς γνωστῆς πανωλεθρίας ἐντυπώσεων αὐτοῦ, συνέστησε τοῖς ἀρμοδίοις ἰδίᾳ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἐκλιπόντος θάρρους τῶν ἀξίων παντὸς οἴκτου θυμάτων τῆς πανωλεθρίας ἐκείνης.

Ὅποια δὲ εἴνε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφῶν, ἰδίᾳ εἰς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις καὶ εἰς οἰκοδομὰς καὶ λοιπά, γενικῶς μὲν ἅπαντες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γινώσκουμεν, εἴτε ἐξ αὐτοψίας, εἴτε καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως περιγραφῶν ἢ διηγήσεων προσφάτων γεγονότων, διότι μοιραίως ἡ ἡμετέρα χερσόνησος ὡς καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀνήκει εἰς τὰς μᾶλλον ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ δοκιμασθείσας χώρας, μερικώτερον δὲ ἀντιλαμβάνομεθα τούτου μελετώντες τὴν στατιστικὴν τῶν ἀποτελεσμάτων ἐνὸς τῶν σφοδρότερων ἐκ τῶν ἐσχάτως γενομένων σεισμῶν, περὶ οὗ ἐλαχίστως βεβαίως, ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, ἔχουμεν πληροφορίας, συμβάντος ἐν Ἰαπωνίᾳ, τὴν 16) 28 ὁκτωβρ. 1891. Ὁ σεισμὸς οὗτος ἐγένετο περὶ τὴν 6 1/2 ὥραν τῆς πρωῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς μεγίστης τῶν Ἰαπωνικῶν νήσων Honshu (Nippon ἢ Hondo ὑπὸ τῶν ξένων καλουμένης), ἐν διαστήματι δὲ ἐνὸς μόνου λεπτοῦ κατέστρεψεν ἐκ θεμελίων καὶ μετέτρεψεν εἰς τέφραν καὶ σποδὸν τὰς πολυανθρώπους πόλεις Gifu, Ogaki καὶ Nagoya. Αἱ οἰκοδομαὶ κατηρειπώθησαν καὶ ἐκάνσαν ὑπὸ τῶν πυρκαϊῶν, αἱ ὁδοὶ ἐσχίσθησαν, οἱ τηλεγραφικοὶ πάσσαλοι ἀπεσπᾶσθησαν τοῦ ἐδάφους, αἱ δὲ ράβδοι τοῦ σιδηροδρόμου ἐκυρτώθησαν ἐλικοειδῶς, οὕτω δὲ διεκόπη πᾶσα συγκοινωνία τῶν πόλεων τούτων μετὰ τῆς λοιπῆς χώρας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν οἰκοδομῶν (ὧν αἱ ὀλοσχερῶς καταστραφεῖσαι ἀνέρχονται εἰς 80 000), ἐτόφηναν 7 000 πρόσωπα, ὁ ἀριθμὸς τῶν πληγωθέντων ὑπερέβη τοὺς 100 000, ἡ δὲ ὑλικὴ ζημία ἐξέτιμήθη εἰς πλεον τῶν 100 ἐκατομμυρίων φράγκων!

Ἡ κεντρικὴ τοῦ σεισμοῦ χώρα, ἥτοι ἡ σφοδρότερον πάσης ἄλλης κλονισθεῖσα, ἔχει ἑκτασίν 11 500 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἐκ δὲ τῶν μᾶλλον παθουσῶν ἐπαρχιῶν εἴνε αἱ τῶν Gifu καὶ Aiti. Τὸ σχῆ-

μα τῆς κεντρικῆς τοῦ σεισμοῦ χώρας εἶνε σχεδὸν ἐλ-
λειψοειδές, οὕτινος ὁ μέγας ἄξων διευθύνεται ἀπὸ
βορρᾶ πρὸς νότον, αἱ δὲ λοιπαὶ καμπύλαι, αἱ ὀρί-
ζουσαι τὰς ἥττον κλονισθεῖσας χώρας, εἶνε σχεδὸν
συγκεντρικαὶ πρὸς τὴν τῆς κεντρικῆς χώρας. Τοῦ-
των ἡ δευτέρα, ἐν ἣ ἡ ἔντασις τοῦ σεισμοῦ ἦτο
λίαν ἰσχυρά, ἔχει ἑκταδιν 46 500 π. χμ.· ἡ περὶ
ταύτην τρίτη, ἐν ἣ ἡ ἔντασις ἦτο ἰσχυρά, ἔχει ἑκ-
ταδιν 54 200 π. χμ.· τελευταῖον δὲ ἡ τετάρτη, ἐν ἣ
ἡ ἔντασις ἦτο ἀσθενής, ἔχει ἐμβαδὸν 39 700 π. χμ.·
ὥστε, ἐν συνόλῳ, ἡ κλονισθεῖσα ἐπιφάνεια ἀνέρχε-
ται εἰς 251 900 π. χμ. Καὶ ἡ μεγίστη μὲν ἀπόστασις,
εἰς ἣν ἐγένετο αἰσθητὴ ἡ αὐτὴ δόνησις, κατὰ διεύ-
θυνσιν Ν. Δ., ἀνῆλθεν εἰς 800 χμ. (ἐν Kagoshima,
ἐν τῇ νήσῳ Κίου-Σίου), ἐνῶ, κατὰ τὴν ἀντίθετον
διεύθυνσιν ἡ σεισμικὴ δόνησις μετεδόθη εἰς ἀπό-
στασιν οὐχὶ μείζονα τῶν 500 χμ.

Τὸ φαινόμενον παγκοσμιόθησαν 36 ἐν ὧν μετεω-
ρολογικοὶ σταθμοί, οὕτω δὲ κατέχοντες σήμερον πο-
λυαριθμοὺς σημειώσεις, ὀριζούσας τὴν τε στιγμὴν
τῆς πρώτης δονήσεως, τὴν διεύθυνσιν τοῦ κλονι-
σμοῦ, τὴν διάρκειαν τῆς δονήσεως, ὡς καὶ τὸ εἶδος
καὶ τὴν ἔντασιν τοῦ σεισμοῦ. Οἱ κλονισμοὶ ἐξηκο-
λούθησαν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ κεντρικῇ τοῦ σεισμοῦ
χώρα, ἐν δὲ τῷ μετεωρολογικῷ σταθμῷ τῆς Γίλου, ἐν
ἣ ὁ σεισμὸς ἔδωκε τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἔντασιν, ἐση-
μειώθησαν, ἀπὸ τῆς 16)28 ὁκτωβρίου μέχρι τῆς
29)10 νοεμβρίου, 1360 δονήσεις, ὧν τινες λίαν
ἰσχυραί. Ὡς αἰτία δὲ τοῦ μεγάλου τούτου σεισμοῦ
ῥέρεται οὐχὶ ἡφαιστειακὴ τις ἔκρηξις, ἀλλὰ κίνησις
ρῆξεως τοῦ ἐδάφους, κατὰ δὲ τὸν κ. J. Milne, καθη-
γητὴν τῆς γεωλογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Τόκιο,
ὁ σεισμὸς οὗτος ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῶν καθέτων
αὐτοῦ τιναγμῶν, οἵτινες, συνδυαζόμενοι μετὰ τῶν
κυματοειδῶν, μετέβαλον τὸ ἔδαφος εἰς μάζαν κινου-
μένην ἐν εἰδεί κλυδωνιζομένης θαλάσσης· διότι, ὁ-
μολογούμενως, μεγάλῃ ὁμοιότητι ὑφίσταται μεταξὺ
τῶν κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν κυματισμῶν τῆς
γῆνης ἐπιφανείας, κατὰ δὲ τὴν φοβεράν στιγμὴν
τῆς μεγάλης δονήσεως, τὰ στρώματα τοῦ ἐδάφους
κυρτοῦνται καὶ ἐπιπεδοῦνται διαδοχικῶς.

Ἐπιφυλασσομένοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα
τοῦτο λεπτομερέστερον, ἰδίᾳ δὲ μερικώτερον νὰ
πραγματευθῶμεν αὐτὸ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐσχάτως
ἄρδην κατερεπώσαντα μίαν τῶν ὠραιотάτων τῆς
Μεθογείου νήσων σεισμόν, δηλοῦμεν, ἄνευ ἐπιφυλά-
ξεως, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀναμένομεν ἀσφαλεῖς καὶ λε-
πτομερεῖς ἐκθέσεις τῶν ἐπὶ τόπου βεβαίως σπενδάν-
των ἡμετέρων γεωλόγων, μετεωρολόγων καὶ φυσικῶν
ἐν γένει. Ἐάν δέ, ὅπερ ἀπευχόμεθα, δὲν μετέβησαν
εἰσέτι ἐπὶ τόπου πρὸς μελέτην τῶν φαινομένων καὶ
πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν ἀποτεθαρρημένων κατοίκων τῆς
καταστροφείσης νήσου, ἃς σπεύσωσι νὰ μεταβῶσιν
ἐκεῖ ὅπου τὸ τε καθήκον αὐτῶν ὡς ἐπιστημόνων
καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ προσωπικὸν αὐτῶν συμφέρον πρὸ
πολλοῦ τοὺς προσκαλεῖ. Διότι ἥκιστα τιμητικὸν βε-
βαίως δι' ἡμᾶς θὰ εἶνε, ἐάν ἀναμένωμεν νὰ λάβωμεν
ἐπιστημονικὰς ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐν Ζακύνθῳ σει-
σμῶν, μῆνας ὅλους μετὰ τὰ γεγονότα, καὶ παρὰ
ξένων, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ νὰ ἀρνώμεθα τὰς περὶ τοῦ
ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν σπουδαιότητος τούτου γεωλογι-

κοῦ γεγονότος εἰδήσεις ἀπὸ τῶν ἐφημερίδων, αἰτι-
νες, ὡς μὴ οἰκειοποιούμεναι τοῦ τίτλου ἐπιστη-
μονικῶν δημοσιευμάτων, οὐδόλως βεβαίως εὐθύνον-
ται διὰ τὰς ἐν αὐταῖς ἀναγραφόμενας ἐνίοτε ἀνα-
κριβεῖς ἢ καὶ ἀντιφατικὰς εἰδήσεις. Γνωστὸν δὲ
ὅτι, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπάρχουσι ζητήματα εἰδικὰ
ἐξερχόμενα τοῦ κύκλου τῶν ἡμερησίων πολιτικῶν
φύλλων, ὑπερβαίνοντα δὲ καὶ τὰς δυνάμεις τῶν
μὴ ἐπιστημόνων ἀνταποκριτῶν τῶν φύλλων τοῦ-
των, ζητήματα, ὧν ἡ διεκπεραίωσις ἀπαιτεῖ τὸν
χειρισμὸν ὀργάνων εἰδικῶν, κτλ., ἀφ' ἑτέρου δὲ
ὅτι ἡ ἀποχὴ, τῶν ἡμετέρων ἐπιστημόνων ἀπὸ
τῆς μελέτης τῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεως αὐ-
τῶν γεγονότων ζημιᾷ μὲν σπουδαίως τὴν ὅλην ἐπι-
στήμην, ἀποστερεῖ δὲ καὶ αὐτοὺς μοναδικῆς ἰδως
περιστάσεως, ὅπως καὶ αὐτοὶ δοξασθῶσι καὶ τὸ ὄνο-
μα τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης πέραν τῶν στενῶν ὁ-
ρίων τῆς συνήθους δράσεως αὐτῶν καταστήσῃσι
γνωστὸν.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΕΡΛΗ.—Ο *Μγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας*, ἐκ-
δόχων εἰς πράξεις πέντε, ὑπὸ Δημ. Κορομηλά, μέλος Σάλλερ.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδιδάχθη πρῶτον μὲν ἐν-
ταῦθα, ἐν τῷ Θεάτρῳ Βέρδερ, εἴτα δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις
νέον ἔργον τοῦ ἑκατοντάδα καὶ πλέον δραματικῶν
ἔργων γράψαντος μέχρι τοῦ νῦν κ. Δ. Κορομηλά, τοῦ
ἐξ ἄλλου μάλιστα αὐτοῦ ἔργου, τῆς *Τύχης τῆς*
Μαρούλας, ἐν τῷ τοῦ Θεάτρου κόσμῳ γνωστοῦ γε-
νομένου. Τὸ νέον ἔργον τοῦ πολυγράφου τούτου ὁ-
μοεθνοῦς δραματοποιῶν ἐπιγράφεται: *Ὁ Ἀγαπητι-
κὸς τῆς Βοσκοπούλας*, ἐδιδάχθη δ' αὖθις ἐν
τῇ ἡμετέρᾳ πόλει δις ἥδη ἐν τῷ πρώτῳ τῆς διαπλά-
σεως αὐτοῦ θεάτρῳ. Περὶ αὐτοῦ δὲ κατὰ τὸ παρελ-
θὸν ἔτος ἐν τε τῇ τοῦ Βύζαντος πόλει καὶ ἐν τῇ τῆς
Παλλάδος ἱκανὰ ἐγράφησαν, ἄλλων μὲν λίβανον καίον-
των τῷ ποιητῇ, ἄλλων δὲ καὶ κριτικῶς τὸ ἔργον διε-
ξερχομένων, ὅπερ ἀγμῶζει περὶ φιλολογικῶν ἔργων
προκειμένου, διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οὐχὶ ὁ λό-
γος περὶ ἀτόμων, ἀλλὰ περὶ τῶν πνευματικῶν προϊόν-
των αὐτῶν. Ὅσα δὲ μείζον ἢ σημασία αὐτῶν καὶ
ἀξία, τόσῳ καὶ ὁ περὶ αὐτῶν λόγος εἰδικώτερος ἔσται.
Τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Δ. Κορομηλά κέκμηται
φιλολογικὴν ἀξίαν, ἄνευ τῆς κακῶς ἀπὸ τινος χρόνου
προσθεμεμένης τοῖς τοιοῦτοις μουσικῆς, ἥτις ἐν πολ-
λοῖς τὴν ἀξίαν ταύτην μειοῖ, ἐστὶ δὲ, ὡς ὀρθῶς ἐπι-
γράφει αὐτὸ ὁ ποιητής, εἰδύλλιον, ἀναπολοῦν ἐν τῇ
μνήμῃ ἡμῶν, ἂν μὴ τὰ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος
τοιαῦτα, ἅπερ ἰδιαιτάτα ἐπὶ ἀφέλεια καὶ χάριτι δια-
κρίνονται, τὰ δραματικὰ βουκολικά (les pastorales
dramatiques) τοῦ δεκάτου ἔκτου καὶ δεκάτου ἐβδόμου
αἰῶνος, οἷα τὰ τοῦ Hardy, ὃς πέντε τοιαῦτα ἔχει τὸν
Ἀλφαιὸν (1606), τὸν *Ἀλκαῖον* (1660), τὴν
Κόρινναν (1614), τὸν *Νικητὴν ἔρωτος* (1618),
τὸν *Θρίαμβον τοῦ ἔρωτος* (1623), τοῦ ἐπὶ χά-
ριτι ὕψους διακρινομένου Racan, τοῦ ἐπὶ τῇ εὐφρα-